

ПАС – МОЈ ПРИЈАТЕЉ

Одувек ми је била жеља да имам пса и та жеља ми се остварила. Једног дана, док сам шетала, на путу сам угледала једно мало штене. Било је жуте боје. Зато сам га назвала Жућа.

Жућа је сада стар четири године и израстао је у прелепог пса. Има крупне браон очи, златножуту мекану длаку и дугачак реп. Док је био мали, имали смо много проблема с њим. Највише је волео да се игра кућним папучама и у тој игри би често покидао папуче, а мама га је грдила. А тек колико је цвећа у дворишту уништио копајући рупе! Био је прави ђаволак. Како је време пролазило, тако су Жући пролазиле његове “бубе”, па га сад папуче и цвеће уопште не занимају. Највише воли да се играмо лоптом.

Жућа ме увек пратио у школу и чекао ме испред капије да се вратим из школе. Обоје смо се једно другом радовали. Жућа није обичан пас, он је прави пријатељ и некад помислим да разуме све што му причам. Мама не дозвољава Жући да улази у кућу, има своју кућицу, али га ја кришом пуштам у своју собу. Увек га упозоравам да буде миран и тих, иначе ће нас мама обоје избацити.

Он је прави пас чувар и када нисмо код куће знамо да је она у сигурним рукама, јер је Жућа ту.

Треба чувати и волети животиње, а посебно кућне љубимце, који нам могу бити и већи пријатељи од људи, баш као мој Жућа.

МИЛИЦА ВАСОВ, 7. РАЗРЕД

ОНКОЛОГИЈА